

[Lenger]

folk, medmindre der er en rimelig udsigt til, at man kan få dem dømt.

(Kort bemærkning).

Nør Christensen (CD):

Jeg blev ikke engang skuffet, for jeg var godt klar over, at hr. Dohrmann ikke er i stand til at høre efter, og at han langt mindre er i stand til at svare for sig, når han har fortalt sig.

Men så bliver jeg nødt til at prøve én gang til efter den gamle regel om, at ting skal siges hundrede gange, så bliver de hørt af 10 og forstået af 1; det kan selvfølgelig blive en langvarig debat, inden vi kommer frem til det resultat, men vi kan da forsøge.

Vil hr. Dohrmann bekræfte, at han fra folketingets talerstol har sagt, at vi bare henviser til udvalget for forretningsordenen, og at det er en frækhed, og at det er en nedladende holdning at udtale sig over for et af folketingets udvalg?

Og vil hr. Dohrmann nærmere forklare, hvad hr. Dohrmann mener med udtrykket, at »folketingsmedlemmer dækker over hinanden og renvasker hinanden«?

Hr. Dohrmann nævnte, men han undlod med vanlig elegance at svare på det, at ministeren for offentlige arbejder har taget æren. Vil hr. Dohrmann ikke være så rar at henvise til, hvornår det er sket? Det er i hvert fald ikke sket i dag. Det må åbenbart være sket på et andet tidspunkt og et andet sted end her i folketingssalen. Men jeg går ud fra, at vi henholder os til den debat, vi er i gang med.

(Kort bemærkning).

Dohrmann (FP):

Vedrørende det sidste vil jeg sige følgende: På samme måde, som en ansvarlig minister skal stå til ansvar for forkerte ting, der bliver begået, skal ministeren efter min opfattelse også have æren for de positive ting. Ministeren lagde da ikke skjul på, hvilke positive ting han mente der var foregået i den sidste tid, og jeg sagde i øvrigt, at også jeg fandt det vældig positivt. Men på den anden side nævnte jeg også de breve, som henlå, og som jo fortæller, at ikke alt tilsyneladende er fuldkommen i orden endnu. Og det er selv-

følgelig også ministerens ansvar at få de ting bragt i orden.

Jeg vil gerne gentage, at jeg sagde: man henviser det bare til udvalget for forretningsordenen – det skal jeg ikke lægge skjul på – og min anke imod, at man gør det, er selvfølgelig, som jeg sagde – og det er igen en gentagelse – at partifæller sidder og vurderer partifællers indsats eller mangel på samme. Og det stoler jeg ikke på.

Dernæst til hr. Lenger: jeg synes, det var betryggende, hvis de ministre, som har siddet i den pågældende periode, blev stillet for en rigsret.

Lad mig i samme forbindelse sige, at vi selvfølgelig stemmer for hr. Maisteds dagsordensforslag, hvis det ellers kommer til afstemning. Men jeg skulle kende folketinget og den sammenspiste forsamling herinde, hvor man på tværs af alle partiskel hænger sammen som ærtehal, når det er sådanne ting, det drejer sig om, dårligt, om man ikke ved at sætte hr. Ole Espersens dagsordensforslag til afstemning først undgår at komme til at tage stilling til hr. Maisteds dagsordensforslag, for så er sagen jo fuldkommen: så kommer det dagsordensforslag, hr. Maisted har stillet, ikke engang til afstemning. Men det er jo blot en yderligere bekræftelse på, at man lige fra socialdemokratiet over regeringspartierne og ned til VS er enige om, at denne sag skal syltes og skal begraves i udvalget for forretningsordenen.

(Kort bemærkning).

Hagen Hagensen (KF):

Der er næsten ingen grænser for, hvad man skal høre på. Jeg må vist sige til hr. Dohrmann, at det er det rene vrøvl fra hans side. Det er måske ikke ulejligheden værd at beskæftige sig med hr. Dohrmann det øjeblik, jeg gør det, men alligevel.

Lad os nu begynde bagfra i den forbindelse. Hvis man gør brug af den regel, der har været gældende, jeg ved ikke hvor lang tid, at formanden skønner over, hvilken dagsorden der har mulighed for at blive vedtaget, og sætter den til afstemning først, er det udtryk for, at vi er sammenspiste, og at vi hænger sammen som ærtehal. Sikke noget gudbenådet vrøvl, hr. Dohrmann!

Dernæst er der spørgsmålet om, hvad dette ting skulle foretage sig. Hvad er det, hr.